

Ecole expérimentale de Varvakio
Βαρβάκειο Πειραματικό Σχολείο

Les coins lumineux d'Athènes Φωτεινές γωνιές της Αθήνας

Athènes, 2002-2004

Dans le cadre des manifestations culturelles ainsi que des échanges avec des écoles de France, les élèves (débutants en troisième année et avancés en deuxième année) de l'Ecole expérimentale de Varvakio ont préparé, sous la direction de Madame Konstantina Karadimou, leur professeur de français, un travail collectif portant sur les curiosités d'Athènes qu'ils ont présenté aux expositions qui se sont tenues le 14-15 mai 2003 et le 12-13 mai 2004.

Le prétexte de ce travail était les leçons sur Paris de la méthode "Bien joué 2" et la constatation que les élèves, ayant acquis la capacité de parler de la capitale de la France, manquaient de compétence interculturelle, c'est-à-dire rencontraient des difficultés à parler de leur ville avec leurs amis français, faute de connaissances et d'expériences, tant au niveau langue qu'au niveau culture.

Ainsi est née l'idée de prendre part aux visites guidées organisées tous les dimanches par la municipalité d'Athènes. Cela présupposait la distribution de ces visites, la séparation des élèves en groupes et la participation des groupes à la visite guidée choisie par chacun.

Le matériel réuni (notes et photos), les groupes d'élèves ont travaillé pendant la première année à rédiger des légendes en français. L'année suivante les élèves des classes avancés en français en troisième année ont poursuivi leur travail en concentrant leur attention sur la traduction de la légende en grec et la création de jeux et d'activités sur les monuments. Ceux-ci constituent la deuxième partie de ce travail.

Comme il était impossible de visiter tous les monuments, nous avons choisi ceux qui, d'après nous, donnent le mieux l'image lumineuse d'Athènes à travers la mythologie, l'histoire de la ville et sa couleur locale élaborés comme suit :

- Mythologie: **La Colline du Lycabette** par Thanassis et Panayotis Vlachos
- Antiquité grecque et romaine: **Le Théâtre de Dionysos** par Niki Karadimou, Constantin Théodorides et Sophie Konstandakopoulou, **L' Acropole** par Violette Philipou, Athina Perdika, Eugénie Pinakoula et Marie Choulaki, **La Colline de la Pnyx et l'Aréopage** par Konstantina Berdebe, Magda Doura, Alexia Xenophondos et Leonidas Politis, **L'Ancienne Agora et le Théséion** par Chryssanthi Raptopoulou et Nicolette Pastra, **Le Stade Panathinaïko** par Grégoire Bograkos et Dimitris Paraskévas, **L'Académie de Platon** par Thanos Baziotopoulos et Dimostenis Poulissis, **Le Monument de Lysicrate** par Stavros Chlorocostas, **La Stoa d'Attale** par Chryssanthi Raptopoulou et Nicolette Pastra, **L'Agora Romaine, la Bibliothèque d'Hadrien et le Quartier des Aerides** par Théano Iliopoulou, Marie Alexiou, Lydie Veli et Elefteria Yama, **Le Temple de Zeus Olympien et l'Arc d'Hadrien** par Yannis Roubas et Alexandre Christou, **Le Monument de Filopappos** par Vassiliki Dzifa, Chryssoula Marselou, Constantin Molfetas et Olympie Molfeta, **L'Odéon d'Hérode Atticus** par Niki Karadimou, Constantin Théodorides et Sophie Konstandakopoulou
- Période byzantine avec **Les églises byzantines** par Manolis Tatarakis, Panayotis Daoulis, Spiros Roumeliotis et Xenos Yassonas
- Période néoclassique et période de l'histoire plus récente: **Les trois «temples du savoir» (l'Académie, l'Université et la Bibliothèque nationale)** par Fotis Athanassopoulos et Yannis Laoudis, **Le Parlement et la Tombe du Soldat Inconnu** par Makri Myrto, Vassiliki Layou, Panayota Kavada et Iro Dimitriou, **Le Zappeion** par Marie Dourou et Victoria Bareau, **Le Musée Archéologique National et le Musée de l'Art Cycladique** par Elpida, Konstantina et Nikos Panourgias
- Coins pittoresques de l'histoire plus récente:
 - à la couleur purement grecque: **Le Quartier de Plaka avec les Anafiotika** par Stavros Chlorocostas
 - à la couleur orientale: **La Place Monastiraki** par Thérèze Papaïannopoulou et Marie-Christine Barba
 - à la couleur naturelle, oasis de verdure et de fraîcheur: **Le Jardin National** par Marie Dourou et Victoria Bareau.

But du travail

- L'édition d'un guide bilingue (français-grec) des monuments d'Athènes et une production massive de cédéroms qui permettent aux professeurs de français dans le monde francophone de s'appuyer sur un choix de textes en rapport avec le rôle historique que joua Athènes dans la constitution d'un patrimoine commun avec la France.

Objectifs pédagogiques

- Susciter un intérêt renouvelé pour Athènes et son histoire par une approche concrète d'aspects importants de la mythologie, de la civilisation gréco-romaine, de la période byzantine, néoclassique et de l'histoire plus récente.
- Développer des échanges durables avec les partenaires français non seulement grâce à notre hospitalité légendaire mais aussi et avant tout grâce à l'acquisition de la compétence interculturelle. Car être capable de discuter sur une culture commune dont nous sommes les héritiers vivants aide à garder vif l'intérêt des échanges.
- Faire comprendre aux élèves la dimension interlinguistique de la communication à travers la traduction et les différences morpho-syntaxiques entre les deux langues.
- Joindre l'utile à l'agréable par le jeu en insistant sur son rôle créatif afin de faciliter l'assimilation des informations sur les monuments.
- Créer des situations de communication réalistes.

Mention spéciale à l'élève Konstantina Panourgia pour son aide précieuse avec les moyens technologiques et la maquette de la couverture.

Στο πλαίσιο των πολιτιστικών εκδηλώσεων που πραγματοποιήθηκαν στις 14-15 Μαΐου 2003 και στις 12-13 Μαΐου 2004 καθώς και των ανταλλαγών με σχολεία της Γαλλίας, οι μαθητές της Γ' τάξης (τμήματα αρχαρίων) και της Β' τάξης (τμήματα προχωρημένων) του Βαρβακείου Πειραματικού Γυμνασίου ετοίμασαν με την καθοδήγηση της κας Κωνσταντίνας Καραδήμου, καθηγήτριας των Γαλλικών, μια έκθεση όπου παρουσίασαν το αποτέλεσμα της συλλογικής δουλειάς τους που είχε ως θέμα της πολιτισμικά ενδιαφέρουσες γωνιές της Αθήνας.

Οι εργασίες των μαθητών είχαν ως αφετηρία τα κεφάλαια του βιβλίου “Bien joué 2” που αναφέρονταν στην πρωτεύουσα της Γαλλίας και τη διαπίστωση της καθηγήτριας ότι οι μαθητές, ενώ είχαν αποκτήσει την ικανότητα να μιλάνε για την πρωτεύουσα της Γαλλίας, στερούνταν της διαπολιτισμικής ικανότητας, δηλαδή δυσκολεύονταν να μιλάνε με τους Γάλλους φίλους τους για την πόλη τους. Αυτή η αδυναμία τους οφείλονταν στην έλλειψη γνώσεων και εμπειριών τόσο σε επίπεδο γλώσσας όσο και σε επίπεδο κουλτούρας.

Έτσι, γεννήθηκε η ιδέα για τη συμμετοχή των μαθητών στις οργανωμένες ξεναγήσεις του Δήμου Αθηναίων κάθε Κυριακή. Αυτό είχε σαν προϋπόθεση την οργάνωση των επισκέψεων, τον χωρισμό των μαθητών σε ομάδες και τη συμμετοχή της κάθε ομάδας σε μια επίσκεψη ανάλογα με το θέμα που είχε διαλέξει η ίδια. Αφού συγκέντρωσαν υλικό (σημειώσεις και φωτογραφίες), οι ομάδες των μαθητών εργάστηκαν με σκοπό να συντάξουν πάνω στο θέμα τους μια λεζάντα στα γαλλικά.

Την επόμενη χρονιά τα τμήματα των προχωρημένων συνέχισαν την εργασία επικεντρώνοντας την προσοχή τους πάνω στη μετάφραση της λεζάντας στα ελληνικά. Τέλος, οι μαθητές εργάστηκαν πάνω στη δημιουργία παιχνιδιών και δραστηριοτήτων με τα μνημεία, τα οποία και αποτελούν το δεύτερο μέρος αυτής της εργασίας.

Μια και ήταν αδύνατον να επισκεφτούμε όλα τα μνημεία, διαλέξαμε εκείνα τα οποία, κατά τη γνώμη μας, δίνουν την πιο φωτεινή εικόνα της Αθήνας εξεταζόμενη μέσα από τη μυθολογία, την ιστορία της πόλης και το τοπικό της χρώμα που τα αναπτύξαμε ως εξής:

- **Μυθολογία:** Ο λόφος του Λυκαβηττού από το Θανάση και Παναγιώτη Βλάχο
- **Ελληνική και Ρωμαϊκή αρχαιότητα:** **Το Θέατρο του Διονύσου** από τη Νίκη Καραδήμου, τη Σοφία Κωνσταντακοπούλου και τον Κωνσταντίνο Θεοδωρίδη, **Η Ακρόπολη** από τη Βιολέττα Φιλίππου, την Αθηνά Πέρδικα, τη Μαρία Χουλάκη και την Ευγενία Πινακούλα, **Ο λόφος της Πνύκας και ο Άρειος Πάγος** από την Κωνσταντίνα Μπερδεμπέ, τη Μάγδα Ντούρου, την Αλεξία Ξενοφώντος και τον Λεωνίδα Πολίτη, **Η Αρχαία Αγορά και το Θησείο** από τη Χρυσάνθη Ραπτοπούλου και τη Νικολέττα Πάστρα, **Το Παναθηναϊκό Στάδιο** από τον Γρηγόρη Μπογράκο και τον Δημήτρη Παρασκευά, **Η Ακαδημία Πλάτωνος** από το Θάνο Μπαζιωτόπουλο και το Δημοσθένη Πουλίση, **Το Μνημείο του Λυσικράτη** από το Σταύρο Χλωροκώστα, **Η Στοά του Αττάλου** από τη Χρυσάνθη Ραπτοπούλου και τη Νικολέττα Πάστρα, **Η Ρωμαϊκή Αγορά, η Βιβλιοθήκη του Αδριανού και οι Αέρηδες** από τη Θεανώ Ηλιοπούλου, τη Μαρία Αλεξίου, τη Λυδία Βελή και τη Ελευθερία Γιαμά, **Ο Ναός του Δία και η Πύλη του Αδριανού** από το Γιάννη Ρούμπα και τον Αλέξανδρο Χρήστου, **Το Μνημείο του Φιλοπάππου** από τη Βασιλική Τζίφα, τη Χρυσούλα Μαρσέλου, τον Κωνσταντίνο και την Ολυμπία Μολφέτα, **Το Ωδείο Ηρώδου του Αττικού** από τη Νίκη Καραδήμου, τη Σοφία Κωνσταντακοπούλου και τον Κωνσταντίνο Θεοδωρίδη
- **Βυζαντινή περίοδος με τις Βυζαντινές Εκκλησίες** από το Μανώλη Ταταράκη, τον Παναγιώτη Νταούλη, το Σπύρο Ρουμελιώτη και τον Ιάσονα Ξένο
- **Νεοκλασσική περίοδος και περίοδος της νεότερης ιστορίας:** **Οι τρεις «ναοί της γνώσης» (η Ακαδημία, το Πανεπιστήμιο και η Εθνική Βιβλιοθήκη)** από το Φώτη Αθανασόπουλο και το Γιάννη Λαούδη, **Η Βουλή και το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη** από τη Βασιλική Λάγιου, τη Μυρτώ Μακρή, την Παναγιώτα Καββαδά και την Ηρώ Δημητρίου, **Το Ζάππειο** από τη Μαρία Δούρου και τη Βικτωρία Μπαρώ, **Το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο και το Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης** από την Ελπίδα, την Κωνσταντίνα και το Νίκο Πανουργιά
- **Γραφικές γωνιές της πρόσφατης ιστορίας:**
 - με γνήσιο ελληνικό χρώμα: **Η Συνοικία της Πλάκας και τα Αναφιώτικα** από το Σταύρο Χλωροκώστα,
 - με ανατολίτικο χρώμα: **Η Πλατεία Μοναστηρακίου** από την Τερέζα Παπαγιαννοπούλου και τη Μαρία-Χριστίνα Μπάρμπα
 - με φυσικό χρώμα: **Ο Εθνικός Κήπος** από τη Μαρία Δούρου και τη Βικτωρία Μπαρώ

Σκοπός της εργασίας

▪ Η έκδοση ενός δίγλωσσου (γάλλο-ελληνικού) οδηγού των μνημείων της Αθήνας και η μαζική παραγωγή CD-ROM που να δίνουν στους καθηγητές Γαλλικής της Γαλλοφωνίας τη δυνατότητα να επιλέγουν κείμενα σχετικά με τον ιστορικό ρόλο που έπαιξε η Αθήνα στη διαμόρφωση της κοινής κληρονομιάς με τη Γαλλία.

Παιδαγωγικοί στόχοι

- Να ανανεώσουμε το ενδιαφέρον των μαθητών για την Αθήνα και την ιστορία της μέσα από μια συγκεκριμένη προσέγγιση σημαντικών όψεων της μυθολογίας, του ελληνορωμαϊκού πολιτισμού, της νεοκλασικής και πιο πρόσφατης ιστορίας.
- Να αναπτύσσουμε συνεχείς ανταλλαγές με αλλοδαπούς μαθητές όχι μόνο χάρη στην παραδοσιακή φιλοξενία μας αλλά και πάνω απ' όλα χάρη στην κατάκτηση της διαπολιτισμικής ικανότητας. Διότι με το να είναι οι μαθητές μας ικανοί να συζητούν για ένα κοινό πολιτισμό, του οποίου είμαστε οι ζωντανοί κληρονόμοι, βοηθάει στο να κρατήσουμε ζωντανό το ενδιαφέρον τους για τις ανταλλαγές αυτές.
- Να κατανοήσουν οι μαθητές τη διαγλωσσικότητα στην επικοινωνία μέσα από τη μετάφραση και τις μορφο-συντακτικές διαφορές ανάμεσα στις δύο γλώσσες.
- Να συνδυάσουμε το τερπνόν μετά του οφελίμου μέσα από το παιχνίδι δίνοντας έμφαση στο δημιουργικό του ρόλο προκειμένου να αφομοιώσουν εύκολα πληροφορίες για τα μνημεία.
- Να δημιουργηθούν αυθεντικές περιστάσεις επικοινωνίας.

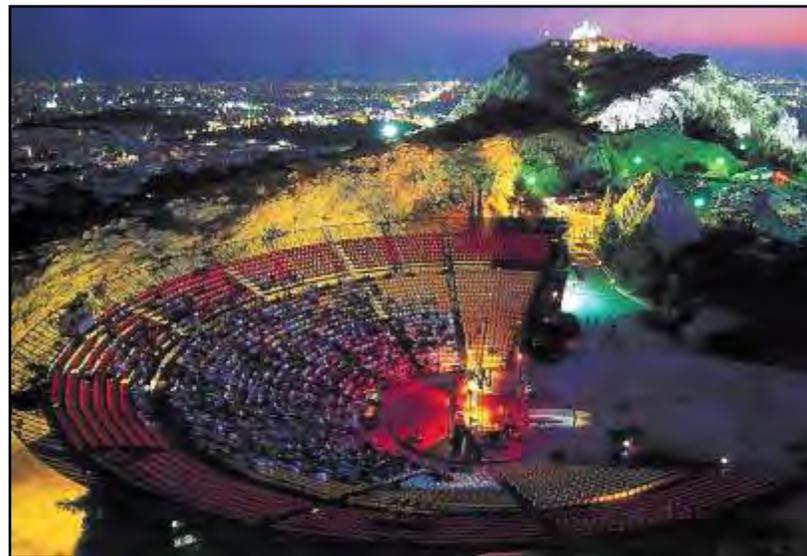
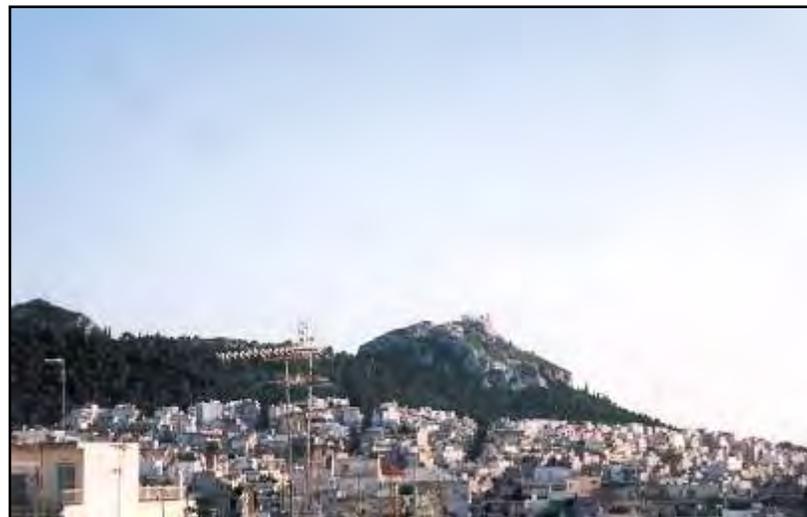
Ιδιαίτερη αναφορά πρέπει να γίνει στη μαθήτριά Κωνσταντίνα Πανουργιά για τηνπολύτιμη βοήθειά της στα τεχνολογικά μέσα και την κατασκευή του εξωφύλλου.

La colline du Lycabette

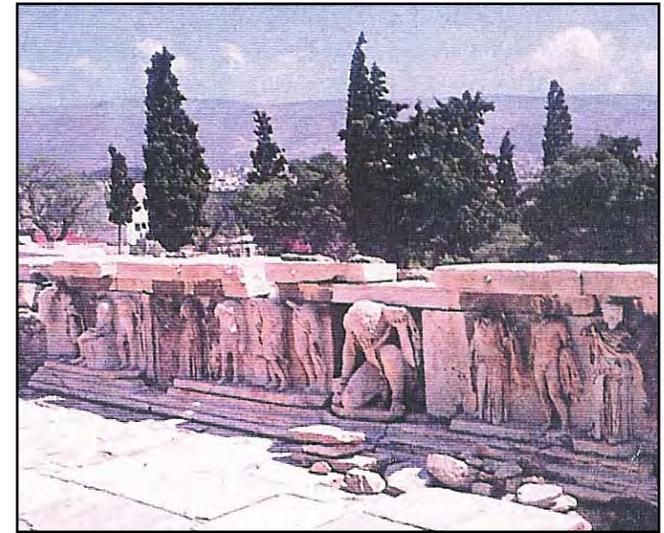
La colline du Lycabette est, d'après la mythologie, le rocher que transporta Athéna depuis Pentélique pour surélever son temple à l'Acropole et le rapprocher du ciel.

La légende veut que la déesse, en survolant Athènes à la recherche de l'endroit idéal pour son temple, aurait croisé deux oiseaux noirs qui lui prédirent que les filles de Cécrops ouvriraient la boîte qu'elle leur avait laissée à garder. De colère, Athéna lâcha le rocher. Celui-ci tomba précisément là où se trouve le Lycabette.

Cette colline de l'Attique, qui fait partie de la chaîne du Pentélique, est couronnée par la petite église byzantine Haghios Georgios et quelques cafés à la vue magnifique sur Athènes. A quelques centaines de mètres au N.-E. est blotti le théâtre du Lycabette qui accueille des manifestations d'avant-garde pendant le Festival d'Athènes et occasionnellement des spectacles estivaux de jazz et de danse.

Le théâtre de Dionysos

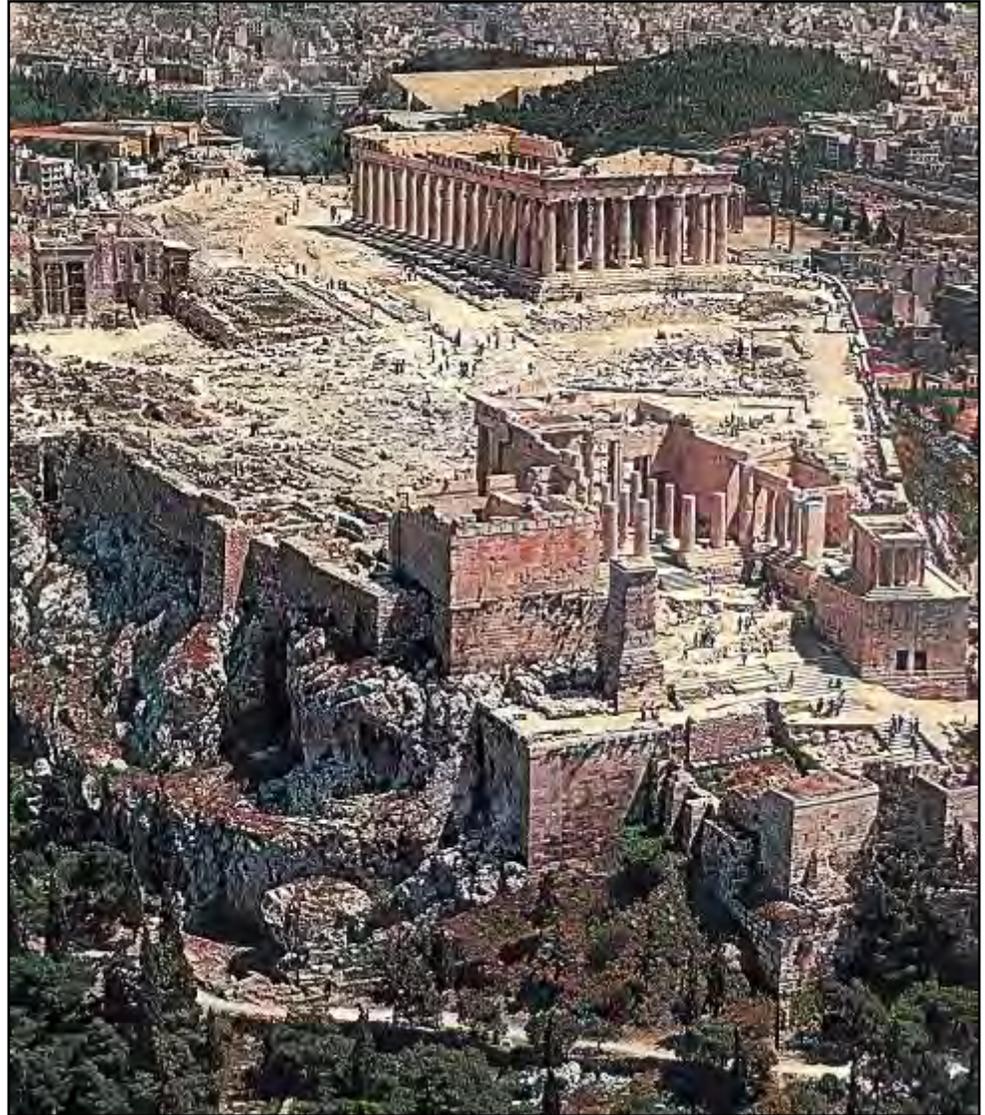

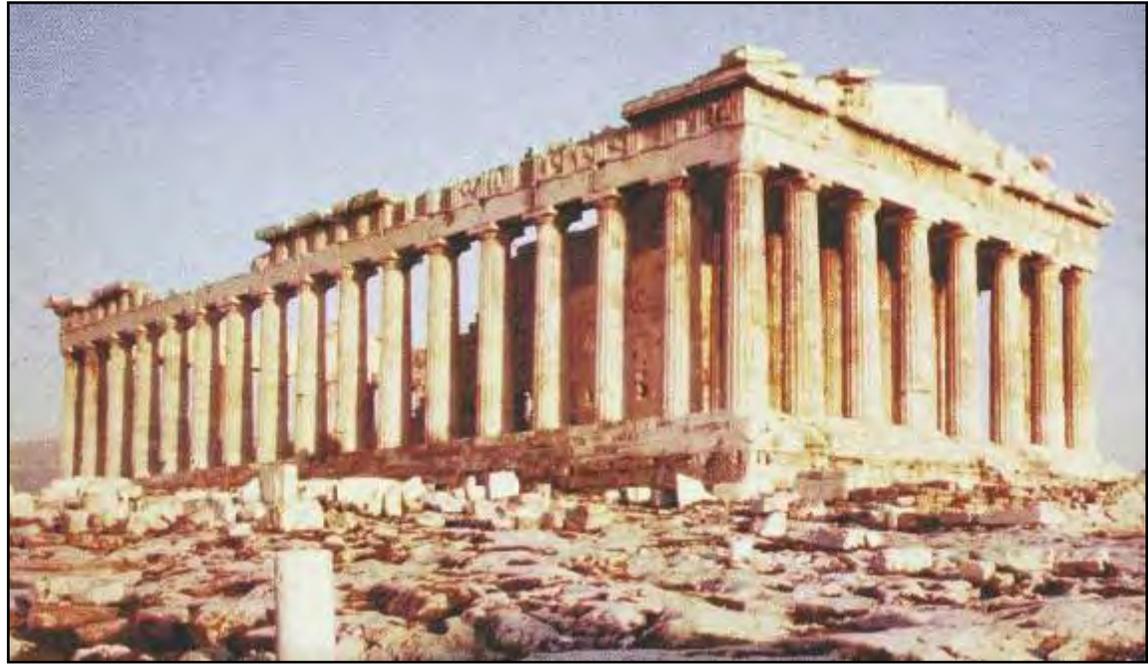
Le théâtre de Dionysos se trouve au versant sud de l'Acropole, à une trentaine de m de la station de métro. C'est le plus ancien théâtre de l'Antiquité, construit au VIe siècle av. J.-C. pendant la tyrannie de Pisistrate en l'honneur du dieu Dionysos. A la fin du même siècle, les fêtes dionysiaques y ont été célébrées avec des représentations musicales et théâtrales. Ce théâtre est aussi l'un des plus prestigieux de l'Antiquité, car c'est là que se jouèrent, au Ve siècle, tous les chefs-d'oeuvre du répertoire classique -ceux d'Eschyle, de Sophocle, d'Euripide et d'Aristophane.

L'Acropole et ses trois temples

L'**Acropole**, orgueil et emblème international de la Grèce, est le point culminant d'Athènes, constitué d'une forteresse naturelle embellie de fortifications et de temples, dont les plus célèbres sont: **le Parthénon, le temple d'Athéna Niké et l'Erechtéion**, tous les trois dédiés à la déesse Athéna.

Copyright: Office du Tourisme Hellenique
Πηγή: Ελληνικός Οργανισμός Τουρισμού

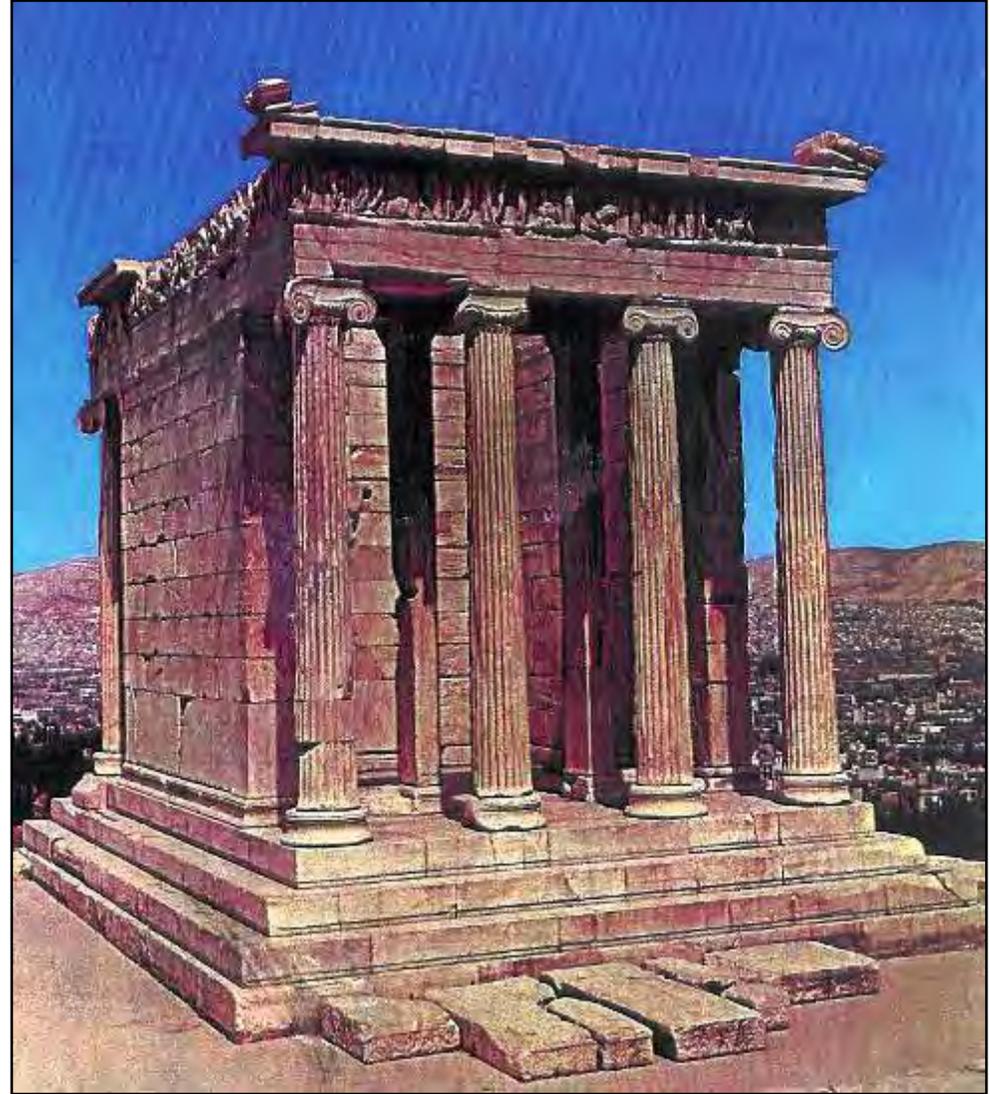

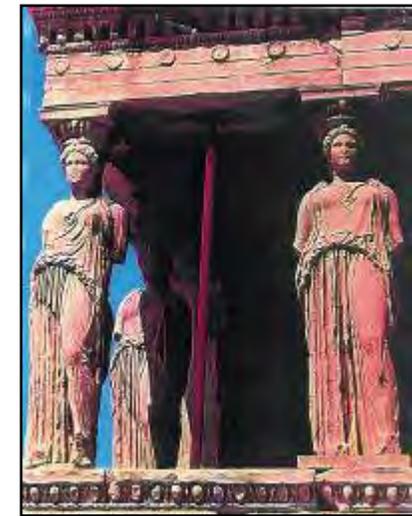

Le Parthénon, chef-d'oeuvre de l'architecture grecque, a été dessiné par les architectes Ictinos et Callicratès et le sculpteur en est Phidias. Sa construction a commencé en 447 av. J.-C. et s'est achevée en 432 av. J.-C., la décoration 6 ans plus tard. C'est un des plus grands monuments de l'époque. Le temple est d'ordre dorique, construit avec le marbre provenant de la montagne du Pentélique.

Le temple d'Athéna Niké: c'est dans une petite partie de ce monument qu'on adorait Athéna. La construction du temple a commencé en 490-480 av. J.-C. et a été achevée en 448, selon les plans de Callicratès.

L'Erechthéion a été construit en 421 av. J.-C. Son architecte est inconnu, mais on suppose que c'est Mnésiclès. Il est célèbre par sa tribune des Caryatides, soutenue par six belles jeunes filles faisant office de colonnes. Ces Caryatides, ou Korês, dont cinq sont conservées au musée de l'Acropole et une au British Muséum, ont été remplacées par des moulages.

La colline de la Pnyx et l' Aréopage

La colline de la Pnyx est située entre la colline des Nymphes et celle des Muses. L'utilisation de la colline de la Pnyx a commencé à l'époque classique. Là se tenaient les réunions de l'Assemblée du Peuple. Les grands hommes instruits du Ve siècle av. J.-C. prononçaient leur discours depuis la tribune des orateurs. On peut encore en voir les vestiges aujourd'hui.

L'Aréopage ou rocher d'Arès, est une colline rocheuse du VIIe siècle av. J.-C. située au N.O. de l'Acropole. La colline de l'Aréopage fonctionnait comme un tribunal, mais elle a eu aussi des fonctions administratives. Au Ve siècle sa fonction fut limitée au jugement de meurtres. Les sièges de l'accusé et de l'accusateur, connus sous le nom, "Pierre de l'Outrage" et "Pierre du Ressentiment" respectivement, se trouvaient au sommet de la colline.

Dans la Grèce antique, **l'agora** était le centre politique et administratif de la cité où se trouvaient rassemblées les activités sociales, commerciales et religieuses. L'ancienne Agora date du début du 6e siècle av. J.-C., mais ne prit sa forme définitive qu'au 1er siècle av. J.-C.

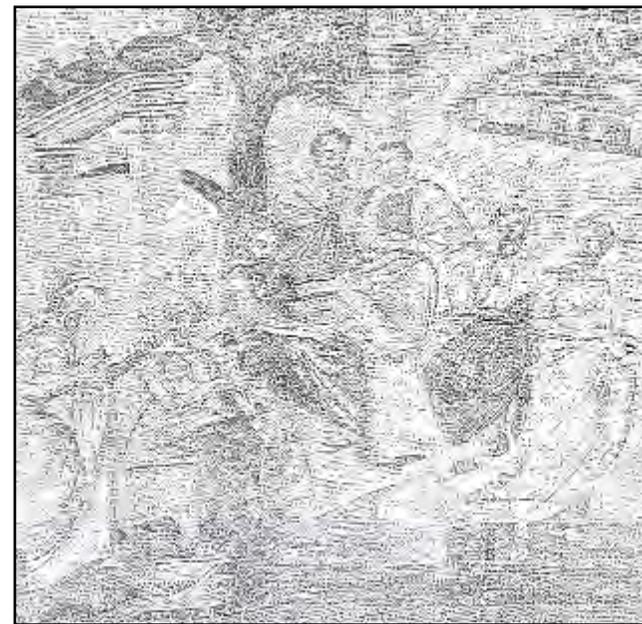

Le Théséion est un temple ancien, consacré au dieu olympien de la métallurgie Héphaïstos, et fréquenté par les artisans métallurgistes. Le temple a été longtemps considéré comme étant dédié à Thésée, à cause de la frise extérieure où figuraient ses exploits. Cela explique pourquoi le quartier environnant s'appelle, aujourd'hui encore, Théséion. Ce majestueux temple dorique (qui date de 449 - 444 av. J.-C.) est l'un des mieux conservés de tout le monde grec.

Le stade Panathinaïko est blotti contre le flanc de la colline d'Ardettos, face au nord-ouest. Initialement construit en 330 av. J.-C. pour les Panathénées et adapté par les Romains pour leurs spectacles, il a été généreusement rénové par Hérode Atticus. A l'époque Byzantine et au Moyen Age, les 60 000 sièges ont été systématiquement pillés pour leurs blocs de marbres, faciles à réutiliser pour de nouvelles constructions. En 1895, le stade trouva, grâce aux dons de M. Georgios Averoff, sa forme actuelle. L'année suivante, il accueillit les premiers Jeux Olympiques modernes. Sa piste, de 204 m de long et 33 m de large, a conservé sa forme antique d'origine.

L'Académie de Platon: en 387 av. J.-C., le philosophe grec Platon fonde à Athènes son académie, premier véritable établissement d'enseignement de la philosophie consacrant Athènes capitale incontestée de la philosophie. Elle est située près du bois sacré du héros Akademos (à Kolonos), à qui elle doit son nom d'Académie. L'Académie se perpétua jusqu'en 529, date de sa fermeture par Justinien, l'empereur de Byzance. Il n'en subsiste que quelques ruines aujourd'hui.

L'édifice ceint de colonnes: ce grand bâtiment quadrangulaire du IVe siècle av. J.-C. doté d'un péristyle intérieure est considéré par certains comme étant une estrade de lutte, par d'autres comme une annexe du Gymnase.

Le monument de Lysicrate

Le monument de Lysicrate, situé à la rue Tripodon (des Trépieds), est le seul monument chorégique encore debout de tous ceux qui bordaient cette voie (et qui lui ont valu ce nom) reliant le théâtre de Dionysos à l'Agora. L'édifice, connu également sous le nom de "lanterne de Diogène" a été élevé en 334 av. J.-C.

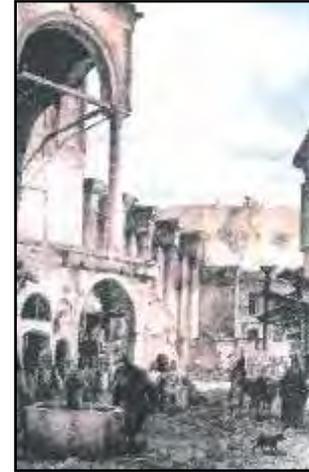

La Stoa d'Attale qui se trouve à l'est de l'ancienne Agora était une luxueuse et magnifique colonnade, construite par Attale II, roi de Pergame au IIe siècle av. J.-C. Elle était composée de deux étages à colonnades ioniques, à l'exception des colonnes extérieures du rez-de-chaussée qui étaient doriques. Elle avait un caractère commercial et regroupait une série de magasins. Reconstituée en 1956 par l'École américaine, elle sert aujourd'hui de musée archéologique.

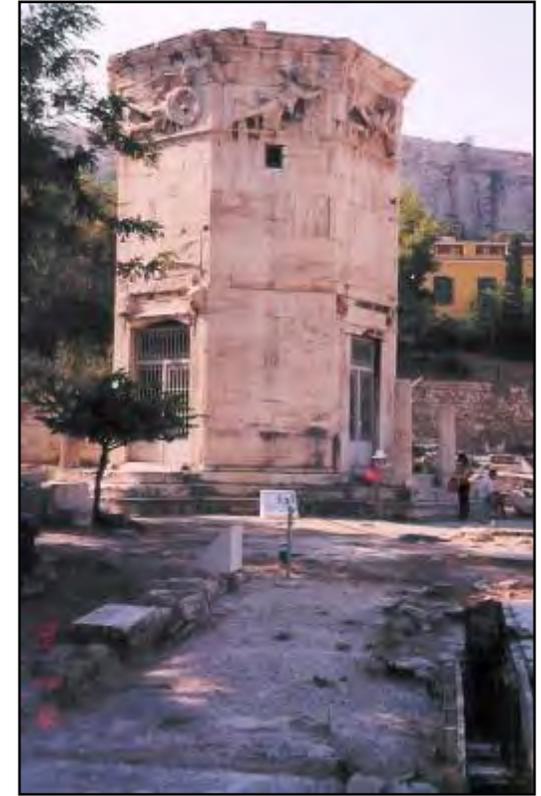
Le 17 avril 2003, s'est tenue à la Stoa d'Attale la réunion des Présidents des 25 pays membres de l'Europe Unie au cours de laquelle a été votée l'adhésion officielle de 10 nouveaux pays.

L'Agora Romaine, située au Nord de l'Acropole et à l'Est de l'ancienne Agora, était utilisée à l'époque romaine pour l'activité commerciale de la Cité. Elle était formée d'un large quadrilatère, entouré d'un péristyle de cent colonnes ioniennes. Sa construction date du 1er siècle av. J.-C.

La Bibliothèque d'Hadrien, comme Pausanias la décrit avec admiration, était un vaste quadrilatère (122 x 82 m), entouré d'un péristyle de cent colonnes. Elle est une des oeuvres les plus importantes du programme d'embellissement d'Athènes entrepris au IIe siècle.

Le Quartier des Aerides, qui surplombe les vieilles maisons de Plaka, se trouve à proximité de l'Agora romaine et au-dessus de la place de Monastiraki. Il doit son nom à la Tour des Vents appelée également Holologio (horloge) d'Andronicos Kyrrestès, le Syrien, qui l'offrit, au 1er siècle av. J.-C., aux marchands athéniens. Chaque face de cette tour, orientée vers chacun des points cardinaux, s'orne d'une figure sculptée symbolisant le vent correspondant et d'un cadran solaire au sommet. Cet édifice complexe possédait un mécanisme permettant de régler l'écoulement de l'eau dans la tour, indiquant ainsi les heures.

La Porte d'Hadrien et Le Temple de Zeus Olympien

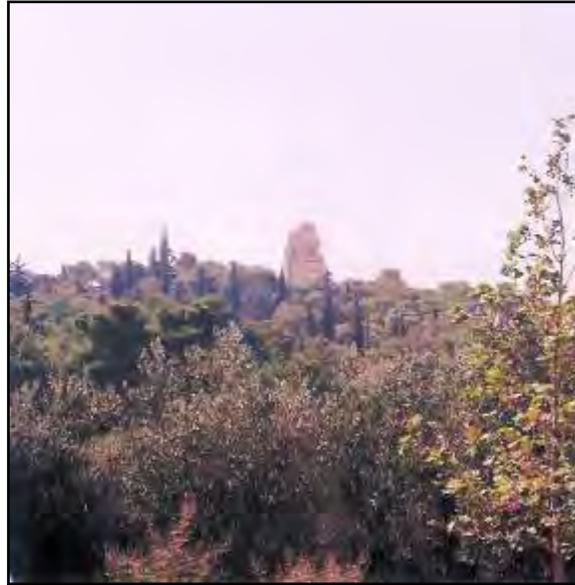
La Porte ou l'Arc d'Hadrien: les Athéniens - qui l'adoraient comme un dieu parce qu'il fit beaucoup de travaux dans leur ville, dont les plus importants sont la Bibliothèque d'Hadrien, l'Aqueduc d'Adrien et le Temple de Zeus Olympien - ont érigé en l'honneur d'Hadrien un arc de triomphe pour l'accueillir lors de l'inauguration du Temple de Zeus Olympien.

Le Temple de Zeus Olympien a été l'un des plus grands temples de l'Antiquité. Aujourd'hui, il est connu sous le nom des "colonnes de Zeus Olympien". Sa construction a commencé à l'époque du tyran Pisistrate, en 530 av. J.-C. et a été achevée 700 après, en 132 av. J.-C., grâce à l'empereur Hadrien. L'édifice aux 104 colonnes corinthiennes était un quadrilatère de 107,75 m de long sur 41,1 m de large. Imposant et majestueux à l'époque, il ne conserve aujourd'hui que 15 colonnes intactes.

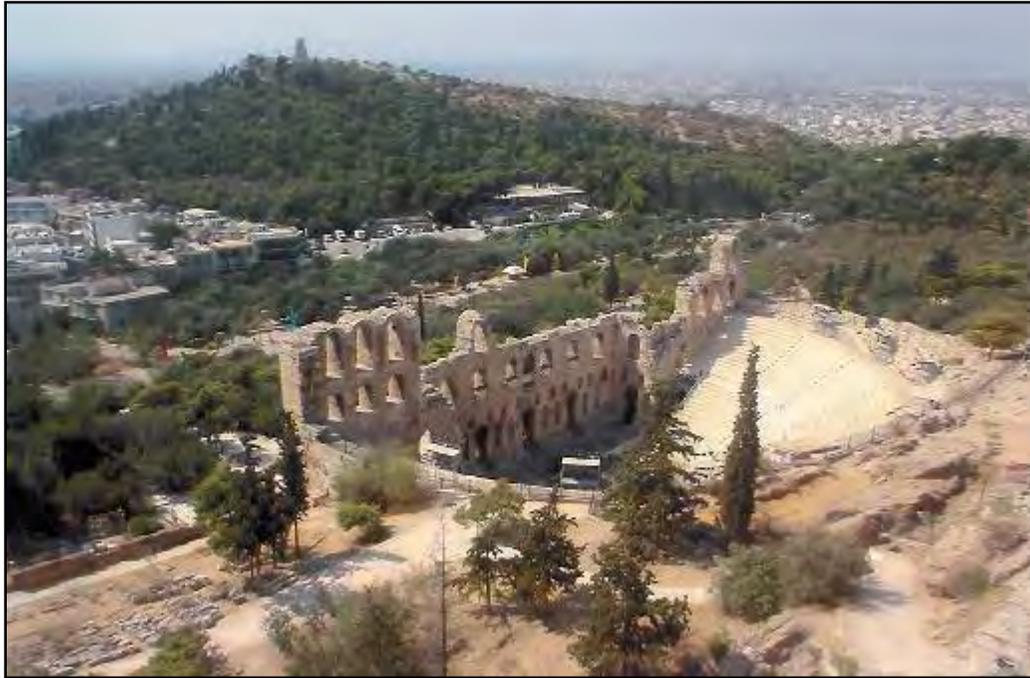
Le Monument de Philopappos

Le monument funéraire de Philopappos est situé au S.-O. de l'Acropole, au sommet de la colline des Muses, appelée également colline de Philopappos. Il a été construit en 114 -116 ap. J.-C., en l'honneur du romain Gaïus Andiochos Philopappos. Le monument, composé d'une stèle géante, contenait la dépouille de ce prince d'origine syrienne, consul romain, citoyen et bienfaiteur de la ville d'Athènes. Son étonnante façade concave, haute de 10m, protégeait une chambre funéraire contenant le sarcophage. L'été, le site accueille en soirée le spectacle « Son et Lumière ».

L'Odéon d'Hérode Atticus

L'Odéon d'Hérode Atticus, situé au versant sud de l'Acropole à l'extrémité ouest du portique d'Eumène, a été construit par le riche administrateur romain Hérode Atticus pour honorer la mémoire de son épouse Regilla, morte en l'an 160 ap. J.-C. C'était un édifice couvert où l'on présentait et présente encore des manifestations artistiques. La beauté du cadre, la vue impressionnante d'en haut et l'acoustique excellente ne font qu'ajouter au plaisir d'assister à une représentation dans l'Odéon d'Hérode Atticus.

Les Églises Byzantines

Le prestige de l'architecture byzantine n'est pas aussi caractéristique à Athènes qu'à Thessalonique. Cela est dû au fait que la capitale de la Grèce du Nord a joué un rôle très important dans l'Empire byzantin, tandis qu'Athènes n'était qu'une « petite cité de province ». Cependant, les églises byzantines sont bien représentées à Athènes. On y distingue ainsi les églises suivantes : Kapnikarea, Haghios Elefterios et Haghii Théodori.

L' Église Kapnikarea, restaurée par l'Université à laquelle elle appartient, est l'église byzantine la mieux conservée de la ville. Construite au XIe siècle et dédiée à la Présentation de la Vierge, vous pouvez la voir au beau milieu de la rue Ermou. Prenez le temps de vous y arrêter - après une séance de shopping dans les élégants magasins de vêtements et de chaussures de qualité, du côté de Syndagma - pour admirer son bel assemblage de briques, rehaussé de frises et de deux élégantes colonnettes de marbre. Si vous le souhaitez après votre halte, vous pouvez continuer vos achats, en sachant qu'autour de cette petite église les prix baissent mais la qualité aussi.

L' Église Haghios Elefterios

L' Église Haghios Elefterios, dont la délicieuse chapelle est dédiée à Panaghia Gorgoépikoos (« la très sainte Vierge prompte à exaucer »), est un autre trésor de l'art byzantin. De taille réduite, elle semble écrasée par sa gigantesque voisine, la cathédrale d'Athènes (appelée communément Métropole) que l'on n'a jamais pu qualifier de belle. La petite Métropole, comme on appelle encore le saint Eleufthère (« le Libérateur ») est entièrement construite en marbre du Pentélique. Tout comme l'église de Kapnikaréa, sa coupole présente un plan cruciforme. Au XVIIe siècle, elle faisait partie du logis du Métropolitain d'Athènes. En 1841, elle fut utilisée comme bibliothèque publique. Grâce à ses sculptures byzantines antiques, cette petite Métropole se distingue par son élégance.

L' Église Haghii Théodori (« des Saints-Théodore »), contemporaine de la Kapnikaréa, se trouve derrière la Place Klafthmonos (« des Pleurs et des Lamentations »). Elle semble posée comme par enchantement à l'ombre des grands arbres de son esplanade verdoyante. Reconstituée au XIe siècle sur les fondations d'un sanctuaire du IXe siècle, elle offre sur ses murs extérieurs d'étonnants motifs d'inspiration arabe.

Les trois « temples du savoir »

L'ensemble formé par l'**Académie**, l'**Université** et la **Bibliothèque Nationale** donne un aspect particulier à la rue Elefthériou Vénizélou ou Panepistimiou (de l'Université) qui, avec les deux rues parallèles, Stadiou et Akadimias, mènent de la place Syndagma à la place Omonia. Ces trois « temples du savoir » ont été conçus par les frères Hansen au cours des décennies qui ont suivi l'Indépendance.

L'Académie (1859-1887) :

son constructeur est Theofil Hansen, le frère cadet. C'est une réplique en marbre du Parlement de Vienne. Elle est précédée de deux hautes colonnes portant les statues d'Apollon et d'Athéna, oeuvres de Leonidas Drossis tandis que Socrate et Platon, assis à l'avant de l'édifice sont les oeuvres du sculpteur italien Pikareli.

L' Université (1839-1864) :

avec sa gracieuse fontaine et son escalier circulaire, est l'œuvre de l'aîné des frères Hansen, de l'architecte Hans Christian. Derrière les colonnes du porche se trouvent des fresques colorées représentant des thèmes classiques.

La Bibliothèque Nationale (1877-1902) :

avec ses colonnes doriques est une oeuvre de Theofil Hansen. Elle abrite des livres dans toutes les langues.

Le Parlement, qui domine la plus grande place d'Athènes, la place Syndagma ou "place de la Constitution" est un vaste édifice jaune, construit initialement pour servir de demeure au roi Othon. Son architecte, Goertner, a préparé les plans avec respect de l'héritage archéologique d'Athènes. La première pierre du Palais royal a été posée le 25 janvier/6 février 1836. Il fut transmis au Parlement ou Vouli en 1935. Maintenant, l'ancien Palais royal abrite l'Assemblée Nationale, les bureaux du Président de l'Assemblée et de ses vice-Présidents, les salles des Partis, le bureau du Premier Ministre et d'autres services de l'Assemblée. Le bâtiment du Parlement décore la ville d'Athènes et constitue un monument très important de l'histoire de notre pays.

La Tombe du Soldat Inconnu

Devant le Parlement se trouve **La Tombe du Soldat Inconnu**, oeuvre des artistes K. Demetriadis et Roc. De chaque côté du monument, on peut lire les deux sentences qui y sont gravées, tirées de l'oraison funèbre de Périclès : “Un lit vide est préparé pour les humbles” et “Des hommes illustres ont pour tombeau la terre entière”. Des soldats d'élite ou evzones, littéralement “soldats à la belle ceinture” montent la garde devant le tombeau. Cette garde d'honneur est relevée toutes les heures.

Ioannis Varvakis - le fondateur de l'école

Le Zappeion est un majestueux palais des expositions, semi-circulaire et de style néoclassique, érigé en 1887 grâce au financement des cousins Zappas et esquissé par l'architecte français Boulange. Le parc de Zappeion s'étend entre le Jardin national et le temple de Zeus. Le palais et les larges allées sont utilisés pour les expositions de livres, de matériel de camping et de meubles. Dans le palais se trouvent les salles de la première station radiophonique d'Athènes.

Le Musée Archéologique National d'Athènes est le plus important musée archéologique de Grèce et l'un des plus riches musées du monde dans le domaine de l'art antique. Dans ses collections figurent toutes les civilisations qui se sont épanouies en Grèce depuis l'ère préhistorique jusqu'à la fin de la domination romaine. La construction du musée a débuté en 1866 et s'est achevée en 1889.

Le bâtiment a été érigé sur un terrain offert en cadeau par Hélène Tissitsa et a été financé par Demetrios et Nicolaos Vernardakis, la Société Archéologique et l'Etat Grec.

Collection préhistorique

Le "Joueur de harpe" de Keros : idole de marbre représentant un musicien assis jouant de la lyre et de la harpe (2800 - 2300 av. J.-C.).

Masque funéraire en or connu sous le nom de "Agamemnon" : découvert dans la tombe V du cercle des fosses de Mycènes (2ème moitié du 16e siècle av. J.-C.).

Collection de sculpture

Le Kouros de Sounion : la statue votive et colossale de Kouros a été découverte dans le sanctuaire de Poséidon à Sounion (vers 600 av. J.-C. ; haut. 3,05 m).

Collection de poterie et de petits objets d'art

Amphore funéraire géométrique : découverte à Dipylon de Kerameikos à Athènes, c'est une oeuvre du "peintre de Dipylon" (milieu du 8e siècle av. J.-C.).

Le Musée d' Art Cycladique a été créé en 1986 par la fondation Nicolas P. Goulandris.

Il se consacre à la civilisation égéenne, notamment celle des Cyclades préhistoriques. Le visiteur peut y voir 350 objets en terre cuite, marbre ou métal. Les idoles à figure humaine, petites ou grandes, sont de simples forme, à la ligne pure et au style sévère. Elles constituent un phénomène rare, sinon unique, dans l' art préhistorique.

Statuette en marbre représentant une figure de femme.

Statuette représentant une figure d' homme assis portant un toast.

Figurine en forme de violon.

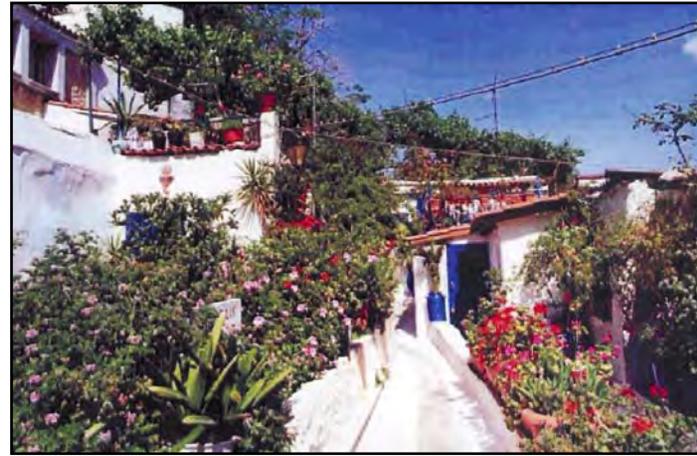

Un vase en forme de poêle.

Lampe à l'huile. Vase cycladique de taille impressionnante.

Le quartier de Plaka et les Anafiotika

Le quartier de Plaka, le plus ancien de la capitale, a toujours été le cœur d'Athènes. Divisé en trois secteurs, Anafiotika, Ano Plaka (le haut de Plaka) et Kato Plaka (le bas de Plaka), il est une entité distincte, grecque à 100 %.

Anafiotika, le point culminant de Plaka qui se trouve au versant nord-est de l'Acropole est un village authentique de XIXe siècle aux maisons blanches et aux ruelles sinueuses. Le quartier est construit par les habitants de l'île d'Anafi (Cyclades), venus se réfugier à Athènes au début de la guerre d'Indépendance.

La place Monastiraki est une petite place circulaire où débouchent sept rues commerçantes très animées. Son nom provient du « petit monastère » de la Pandanassa, ou église de la Dormition de la Vierge. Le suffixe *-aki* étant une forme diminutive. La place Monastiraki, coeur de l'ancien quartier turc, s'étendait, à l'époque ottomane, jusqu'au marché romain et garde encore aujourd'hui son ancien caractère. Dans ce dédale serré de ruelles, le marché aux puces occupe tout l'espace délimité entre les rues Adrianou et Ermou. On peut y trouver des bijoux et des tuniques authentiques, ainsi que des vêtements, des chaussures et des accessoires à la mode.

Le lac avec les canes.

Un passage caractéristique.

L'entrée et le cadran solaire.

La place centrale.

Le cerf.

Les cygnes.

Le Jardin National, oeuvre de la reine Amalia, a été créé en 1833, près du Palais royal, sous le nom "Jardin Royal". C'est le français Bareaud qui a été invité à en dessiner les plans. La manière dont il a réparti les milliers de plantes et d'arbres, donne à ce jardin une vue paysagère "à la française". En 1862-1863, le roi Georges Ier y a créé un petit zoo qu'on visite encore aujourd'hui. De nos jours, le jardin est une oasis de verdure et de fraîcheur.

Que vas-tu faire

Que vas-tu faire dans un paysage de poussière
me demandèrent-ils me voyant partir à la hâte
plaintive et animée d'un désir de fuite.

Je voudrais, leur ai-je répondu,
disparaître dans le Parthénon
devenir semblable à lui
mépriser la mort,

comme lui.

Τι πας να κάνεις

Τι πας να κάνεις σ' ένα τοπίο σκόνης
με ρώτησαν βλέποντάς με να φεύγω εσπευσμένα
μ' ένα παράπονο φυγής.

Θα' θελα, τους απάντησα,
να χαθώ μέσα στον Παρθενώνα
να γίνω το ομοίωμά του
να περιφρονώ
το θάνατο,

όπως κι αυτός.

D'après Constance Dima

ATHENES

je ne veux pas fermer mes yeux
devant cette ville
brillant comme le soleil
sombre comme les nuages de pluie
lieu où
l'amour périt aux passages gris

Athènes
je ne veux pas fermer mes oreilles
devant cette ville
fourmillante comme l'été
et silencieuse comme l'hiver

Athènes
je ne veux pas fermer la bouche
crachant des paroles
sans substance
et des bruits
brisant le mur de la solitude

Athènes
je ne veux pas oublier
cette ville
aux immeubles laids
et l'histoire interminable

Cette ville si belle
mais si solitaire

ΑΘΗΝΑ

δε θέλω να κλείσω τα μάτια μου
μπρος σ' αυτήν την πόλη
λαμπρή σαν τον ήλιο
μα σκοτεινή σαν σύννεφα βροχής
τόπος όπου
η αγάπη χάνεται μέσα σε γκρίζα μονοπάτια

Αθήνα
δε θέλω να κλείσω τ' αυτιά μου
μπρος σ' αυτή την πόλη
ζωντανή σαν το καλοκαίρι
και ήσυχη σαν το χειμώνα

Αθήνα
δε θέλω να κλείσω το στόμα
που ξεστομίζει λόγια
χωρίς ουσία
και θορύβους
που σπάνε το τείχος της μοναξιάς

Αθήνα
δε θέλω να ξεχάσω
τούτη την πόλη
με τ' άσχημα κτίρια
και την ατέρμονη ιστορία

Αυτήν την πόλη την τόσο όμορφη
και τόσο μοναχική

D'après Maria Alexiou

Danse dans le temps

Caryatides. La mémoire qui blesse.
Place Syndagma. La mémoire qui se perd.
Jeux Olympiques. Mémoire qui revit.

Le passé, le présent, le futur
dans une danse au rythme rapide
la danse de la vie.

Je ferme les yeux et le rythme
m'emporte. La danse de la vie
chuchotent mes lèvres.

Et Athènes qui me révèle
ses mystères

un à un
en suivant les pas
de sa danse dans le temps.

Χορός στο χρόνο

Καρυάτιδες. Η μνήμη που πληγώνει.
Πλατεία Συντάγματος. Η μνήμη που χάνεται.
Ολυμπιακοί αγώνες. Η μνήμη που αναβιώνει.

Το παρελθόν, το παρόν, το μέλλον
σε ένα χορό με γρήγορους ρυθμούς
ένα χορό ζωής.

Κλείνω τα μάτια και με συνεπαίρνει
ο ρυθμός. Το τραγούδι της ζωής
ψιθυρίζουν τα χείλη μου.

Κι η Αθήνα μού αποκαλύπτει
τα μυστικά της

ένα – ένα.
ακολουθώντας τα βήματα
του δικού της χορού στο χρόνο.

D'après Théano Iliopoulou

La colline du Lycabette est, d'après la mythologie, le rocher que transporta Athéna depuis Pentélique pour surélever son temple à l'Acropole et le rapprocher du ciel. La légende veut que la déesse, en survolant Athènes à la recherche de l'endroit idéal pour son temple, aurait croisé deux oiseaux noirs qui lui prédirent que les filles de Cécrops ouvriraient la boîte qu'elle leur avait laissée à garder. De colère, Athéna lâcha le rocher. Celui-ci tomba précisément là où se trouve **le Lycabette**. Cette colline de l'Attique, qui fait partie de la chaîne du Pentélique, est couronnée par la petite église byzantine Haghios Georgios et quelques cafés à la vue magnifique sur Athènes. A quelques centaines de mètres au N.-E. est blotti **le théâtre du Lycabette** qui accueille des manifestations d'avant-garde pendant le Festival d'Athènes et occasionnellement des spectacles estivaux de jazz et de danse.

Le théâtre de Dionysos se trouve au versant sud de l'Acropole, à une trentaine de m de la station de métro. C'est le plus ancien théâtre de l'Antiquité, construit au VIe siècle av. J.-C. pendant la tyrannie de Pisistrate en l'honneur du dieu Dionysos. A la fin du même siècle, les fêtes dionysiaques y ont été célébrées avec des représentations musicales et théâtrales. Ce théâtre est aussi l'un des plus prestigieux de l'Antiquité, car c'est là que se jouèrent, au Ve siècle, tous les chefs-d'oeuvre du répertoire classique -ceux d'Eschyle, de Sophocle, d'Euripide et d'Aristophane.

L'Acropole, orgueil et emblème international de la Grèce, est le point culminant d'Athènes, constitué d'une forteresse naturelle embellie de fortifications et de temples, dont les plus célèbres sont : **le Parthénon, le temple d'Athéna Niké et l'Erechthéion**, tous les trois dédiés à la déesse Athéna.

Le Parthénon, chef-d'oeuvre de l'architecture grecque, a été dessiné par les architectes Ictinos et Callicratès et le sculpteur en est Phidias. Sa construction a commencé en 447 av. J.-C. et s'est achevée en 432 av. J.-C., la décoration 6 ans plus tard. C'est un des plus grands monuments de l'époque. Le temple est d'ordre dorique, construit avec le marbre provenant de la montagne du Pentélique.

Le temple d'Athéna Niké : c'est dans une petite partie de ce monument qu'on adorait Athéna. La construction du temple a commencé en 490-480 av. J.-C. et a été achevée en 448, selon les plans de Callicratès.

L'**Erechthéion** a été construit en 421 av. J.-C. Son architecte est inconnu, mais on suppose que c'est Mnésiclès. Il est célèbre par sa **tribune des Caryatides**, soutenue par six belles jeunes filles faisant office de colonnes. Ces Caryatides, ou Korès, dont cinq sont conservées au musée de l'Acropole et une au British Muséum, ont été remplacées par des moulages.

La **colline de la Pnyx** est située entre la colline des Nymphes et celle des Muses. L'utilisation de la colline de la Pnyx a commencé à l'époque classique. Là se tenaient les réunions de l'Assemblée du Peuple. Les grands hommes instruits du Ve siècle av. J.-C. prononçaient leur discours depuis la tribune des orateurs. On peut encore en voir les vestiges aujourd'hui.

L'**Aréopage** ou **rocher d'Arès** est une colline rocheuse du VIIe siècle av. J.-C. située au N.O. de l'Acropole. La colline de l'Aréopage fonctionnait comme un tribunal, mais elle a eu aussi des fonctions administratives. Au Ve siècle sa fonction fut limitée au jugement de meurtres. Les sièges de l'accusé et de l'accusateur, connus sous le nom, "pierre de l'Outrage" et "pierre du Ressentiment" respectivement, se trouvaient au sommet de la colline.

L'**Ancienne Agora**. Dans la Grèce antique, l'agora était le centre politique et administratif de la cité où se trouvaient rassemblées les activités sociales, commerciales et religieuses. L'ancienne Agora date du début du 6e siècle av. J.-C., mais ne prit sa forme définitive qu'au IIe siècle av. J.-C.

Le **Théséion** est un temple ancien, consacré au dieu olympien de la métallurgie Héphestos, et fréquenté par les artisans métallurgistes. Le temple a été longtemps considéré comme étant dédié à Thésée, à cause de la frise extérieure où figuraient ses exploits. Cela explique pourquoi le quartier environnant s'appelle, aujourd'hui encore, **Théséion**. Ce majestueux temple dorique (qui date de 449 - 444 av. J.-C.) est l'un des mieux conservés de tout le monde grec.

Le stade Panathinaïko est blotti contre le flanc de la colline d'Ardettos, face au nord-ouest. Initialement construit en 330 av. J.-C. pour les Panathénées et adapté par les Romains pour leurs spectacles, il a été généreusement rénové par Hérode Atticus. A l'époque Byzantine et au Moyen Age, les 60 000 sièges ont été systématiquement pillés pour leurs blocs de marbres, faciles à réutiliser pour de nouvelles constructions. En 1895, le stade trouva, grâce aux dons de M. Georgios Averoff, sa forme actuelle. L'année suivante, il accueillit les premiers Jeux Olympiques modernes. Sa piste, de 204 m de long et 33 m de large, a conservé sa forme antique d'origine.

L'Académie de Platon : en 387 av. J.-C., le philosophe grec Platon fonde à Athènes son académie, premier véritable établissement d'enseignement de la philosophie consacrant Athènes capitale incontestée de la philosophie. Elle est située près du bois sacré du héros Akadèmos (à Kolonos), à qui elle doit son nom d'Académie. L'Académie se perpétua jusqu'en 529, date de sa fermeture par Justinien, l'empereur de Byzance. Il n'en subsiste que quelques ruines aujourd'hui.

Le monument de Lysicrate, situé à la rue Tripodon (des Trépieds), est le seul monument chorégique encore debout de tous ceux qui bordaient cette voie (et qui lui ont valu ce nom) reliant le théâtre de Dionysos à l'Agora. L'édifice, connu également sous le nom de "lanterne de Diogène" a été élevé en 334 av. J.-C.

La Stoa d'Attale qui se trouve à l'est de l'ancienne Agora était une luxueuse et magnifique colonnade, construite par Attale II, roi de Pergame au IIe siècle av. J.-C. Elle était composée de deux étages à colonnades ioniques, à l'exception des colonnes extérieures du rez-de-chaussée qui étaient doriques. Elle avait un caractère commercial et regroupait une série de magasins. Reconstituée en 1956 par l'Ecole américaine, elle sert aujourd'hui de musée archéologique. Le 17 avril 2003, s'est tenue à la **Stoa d'Attale** la réunion des Présidents des 25 pays membres de l'Europe Unie au cours de laquelle a été votée l'adhésion officielle de 10 nouveaux pays.

L'Agora Romaine, située au Nord de l'Acropole et à l'Est de l'ancienne Agora, était utilisée à l'époque romaine pour l'activité commerciale de la Cité. Elle était formée d'un large quadrilatère, entouré d'un péristyle de cent colonnes ioniennes. Sa construction date du 1er siècle av. J.-C.

La **bibliothèque d'Hadrien**, comme Pausanias la décrit avec admiration, était un vaste quadrilatère (122 x 82 m), entouré d'un péristyle de cent colonnes. Elle est une des oeuvres les plus importantes du programme d'embellissement d'Athènes entrepris au IIe siècle.

Le **quartier des Aerides**, qui surplombe les vieilles maisons de Plaka, se trouve à proximité de l'Agora romaine et au-dessus de la place de Monastiraki. Il doit son nom à la **Tour des Vents** appelée également **Holologio** (horloge) **d'Andronicos Kyrrestès**, le Syrien, qui l'offrit, au 1er siècle av. J.-C., aux marchands athéniens. Chaque face de cette tour, orientée vers chacun des points cardinaux, s'orne d'une figure sculptée symbolisant le vent correspondant et d'un cadran solaire au sommet. Cet édifice complexe possédait un mécanisme permettant de régler l'écoulement de l'eau dans la tour, indiquant ainsi les heures.

La **Porte** ou l'**Arc d'Hadrien** : les Athéniens -qui l'adoraient comme un dieu parce qu'il fit beaucoup de travaux dans leur ville, dont les plus importants sont la Bibliothèque d'Hadrien, l'Aqueduc d'Adrien et le Temple de Zeus Olympien -ont érigé en l'honneur d'Hadrien un arc de triomphe pour l'accueillir lors de l'inauguration du Temple de Zeus Olympien.

Le **temple de Zeus Olympien** a été l'un des plus grands temples de l'Antiquité. Aujourd'hui, il est connu sous le nom des "colonnes de Zeus Olympien". Sa construction a commencé à l'époque du tyran Pisistrate, en 530 av. J.-C. et a été achevée 700 ans après, en 132 av. J.-C., grâce à l'empereur Hadrien. L'édifice aux 104 colonnes corinthiennes était un quadrilatère de 107,75 m de long sur 41,1 m de large. Imposant et majestueux à l'époque, il ne conserve aujourd'hui que 15 colonnes intactes.

Le **monument funéraire de Philopappos** est situé au S.-O. de l'Acropole, au sommet de la colline des Muses, appelée également colline de Philopappos. Il a été construit en 114 - 116 ap. J.-C., en l'honneur du romain Gaius Andiochos Philopappos. Le monument, composé d'une stèle géante, contenait la dépouille de ce prince d'origine syrienne, consul romain, citoyen et bienfaiteur de la ville d'Athènes. Son étonnante façade concave, haute de 10 m, protégeait une chambre funéraire contenant le sarcophage. L'été, le site accueille en soirée le spectacle « Son et Lumière ».

L'**Odéon d'Hérode Atticus**, situé au versant sud de l'Acropole à l'extrémité ouest du portique d'Eumène, a été construit par le riche administrateur romain Hérode Atticus pour honorer la mémoire de son épouse Regilla, morte en l'an 160 ap. J.-C. C'était un édifice couvert où l'on présentait et présente encore des manifestations artistiques. La beauté du cadre, la vue impressionnante d'en haut et l'acoustique excellente ne font qu'ajouter au plaisir d'assister à une représentation dans l'Odéon d'Hérode Atticus.

L'**église Kapnikarea**, restaurée par l'Université à laquelle elle appartient, est l'église byzantine la mieux conservée de la ville. Construite au XIe siècle et dédiée à la Présentation de la Vierge, vous pouvez la voir au beau milieu de la rue Ermou. Prenez le temps de vous y arrêter -après une séance de shopping dans les élégants magasins de vêtements et de chaussures de qualité, du côté de Syndagma -pour admirer son bel assemblage de briques, rehaussé de frises et de deux élégantes colonnettes de marbre. Si vous le souhaitez après votre halte, vous pouvez continuer vos achats, en sachant qu'autour de cette petite église les prix baissent mais la qualité aussi.

L'**église Hagios Eleftherios**, dont la délicieuse chapelle est dédiée à Panaghia Gorgoépikoos (« la très sainte Vierge prompte à exaucer »), est un autre trésor de l'art byzantin. De taille réduite, elle semble écrasée par sa gigantesque voisine, la cathédrale d'Athènes (appelée communément Métropole) que l'on n'a jamais pu qualifier de belle. La petite Métropole, comme on appelle encore le saint Eleuthère (« le Libérateur ») est entièrement construite en marbre du Pentélique. Tout comme l'église de Kapnikaréa, sa coupole présente un plan cruciforme. Au XVIIe siècle, elle faisait partie du logis du Métropolitain d'Athènes. En 1841, elle fut utilisée comme bibliothèque publique. Grâce à ses sculptures byzantines antiques, cette petite Métropole se distingue par son élégance.

L'**église Hagii Théodori** (« des Saints-Théodore »), contemporaine de la Kapnikaréa, se trouve derrière la Place Klafthmonos (« des Pleurs et des Lamentations »). Elle semble posée comme par enchantement à l'ombre des grands arbres de son esplanade verdoyante. Reconstituée au XIe siècle sur les fondations d'un sanctuaire du IXe siècle, elle offre sur ses murs extérieurs d'étonnants motifs d'inspiration arabe.

L'**Académie** (1859-1887) : son constructeur est Theofil Hansen, le frère cadet. C'est une réplique en marbre du Parlement de Vienne. Elle est précédée de deux hautes colonnes portant les statues d'Apollon et d'Athéna, œuvres de Leonidas Drossis tandis que Socrate et Platon, assis à l'avant de l'édifice sont les œuvres du sculpteur italien Pikareli.

L'Université (1839-1864) : avec sa gracieuse fontaine et son escalier circulaire, est l'oeuvre de l'aîné des frères Hansen, de l'architecte Hans Christian. Derrière les colonnes du porche se trouvent des fresques colorées représentant des thèmes classiques.

La Bibliothèque Nationale (1877-1902) avec ses colonnes doriques est une oeuvre de Theofil Hansen. Elle abrite des livres dans toutes les langues.

Le Parlement, qui domine la plus grande place d'Athènes, la place Syndagma ou "place de la Constitution" est un vaste édifice jaune, construit initialement pour servir de demeure au roi Othon. Son architecte, Goertner, a préparé les plans avec respect de l'héritage archéologique d'Athènes. La première pierre du Palais royal a été posée le 25 janvier/6 février 1836. Il fut transmis au Parlement ou Vouli en 1935. Maintenant, **l'ancien Palais royal** abrite l'Assemblée Nationale, les bureaux du Président de l'Assemblée et de ses vice-Présidents, les salles des Partis, le bureau du Premier Ministre et d'autres services de l'Assemblée. Le bâtiment du Parlement décore la ville d'Athènes et constitue un monument très important de l'histoire de notre pays.

Devant le Parlement se trouve la Tombe du Soldat Inconnu, oeuvre des artistes K. Demetriadis et Roc. De chaque côté du monument, on peut lire les deux sentences qui y sont gravées, tirées de l'oraison funèbre de Périclès : "Un lit vide est préparé pour les humbles" et "Des hommes illustres ont pour tombeau la terre entière". Des soldats d'élite ou evzones, littéralement "soldats à la belle ceinture" montent la garde devant le tombeau. Cette garde d'honneur est relevée toutes les heures.

Le Zappeion est un majestueux palais des expositions, semi-circulaire et de style néoclassique, érigé en 1887 grâce au financement des cousins Zappas et esquissé par l'architecte français Boulange. Le parc de Zappeion s'étend entre le Jardin national et le temple de Zeus. Le palais et les larges allées sont utilisés pour les expositions de livres, de matériel de camping et de meubles. Dans le palais se trouvent les salles de la première station radiophonique d'Athènes.

Le Musée Archéologique National d'Athènes est le plus important musée archéologique de Grèce et l'un des plus riches musées du monde dans le domaine de l'art antique. Dans ses collections figurent toutes les civilisations qui se sont épanouies en Grèce depuis l'ère préhistorique jusqu'à la fin de la domination romaine. La construction du musée a débuté en 1866 et s'est achevée en 1889. Le bâtiment a été érigé sur un terrain offert en cadeau par Héléne Tissitsa et a été financé par Demetrios et Nicolaos Vernardakis, la Société Archéologique et l'Etat Grec.

Le Musée d'Art Cycladique a été créé en 1986 par la fondation Nicolas P. Goulandris. Il se consacre à la civilisation égéenne, notamment celle des Cyclades préhistoriques. Le visiteur peut y voir 350 objets en terre cuite, marbre ou métal. Les idoles à figure humaine, petites ou grandes, sont de simples forme, à la ligne pure et au style sévère. Elles constituent un phénomène rare, sinon unique, dans l'art préhistorique.

Le quartier de Plaka, le plus ancien de la capitale, a toujours été le coeur d'Athènes. Divisé en trois secteurs, Anafiotika, Ano Plaka (le haut de Plaka) et Kato Plaka (le bas de Plaka), il est une entité distincte, grecque à 100 %.

Anafiotika, le point culminant de Plaka qui se trouve au versant nord-est de l'Acropole est un village authentique de XIXe siècle aux maisons blanches et aux ruelles sinueuses. Le quartier est construit par les habitants de l'île d'Anafi (Cyclades), venus se réfugier à Athènes au début de la guerre d'Indépendance.

La place Monastiraki est une petite place circulaire où débouchent sept rues commerçantes très animées. Son nom provient du «petit monastère» de la Pandanassa, ou église de la Dormition de la Vierge. Le suffixe *-aki* étant une forme diminutive. La place Monastiraki, coeur de l'ancien quartier turc, s'étendait, à l'époque ottomane, jusqu'au marché romain et garde encore aujourd'hui son ancien caractère. Dans ce dédale serré de ruelles, le marché aux puces occupe tout l'espace délimité entre les rues Adrianou et Ermou. On peut y trouver des bijoux et des tuniques authentiques, ainsi que des vêtements, des chaussures et des accessoires à la mode.

Le Jardin National, oeuvre de la reine Amalia, a été créé en 1833, près du Palais royal, sous le nom "Jardin Royal". C'est le français Bareaud qui a été invité à en dessiner les plans. La manière dont il a réparti les milliers de plantes et d'arbres, donne à ce jardin une vue paysagère "à la française". En 1862-1863, le roi Georges Ier y a créé un petit zoo qu'on visite encore aujourd'hui. De nos jours, le jardin est une oasis de verdure et de fraîcheur.

Ο λόφος του Λυκαβηττού είναι, σύμφωνα με τη μυθολογία, ο βράχος τον οποίο μετέφερε η Αθηνά από την Πεντέλη, για να υψώσει τον ναό της στην Ακρόπολη, έτσι ώστε να αγγίξει τον ουρανό. Ο θρύλος θέλει τη θεά, καθώς πετούσε πάνω από την Αθήνα για να βρει το ιδανικό μέρος για το ναό της, να συναντάει δυο μαύρα πουλιά που της προέβλεψαν ότι οι κόρες του Κέκροπα θα άνοιγαν το κουτί που τους είχε αφήσει να φυλάσσουν. Ουμωμένη καθώς ήταν, η Αθηνά έριξε το βράχο. Εκεί ακριβώς που έπεσε βρίσκεται σήμερα ο Λυκαβηττός. Αυτός ο λόφος της Αττικής, που είναι μέρος της οροσειράς της Πεντέλης, έχει στην κορυφή του τη μικρή βυζαντινή εκκλησία του Αγίου Γεωργίου και μερικές καφετέριες με εκπληκτική θέα στην Αθήνα. Μερικές εκατοντάδες μέτρα προς Β. Α. βρίσκεται το θέατρο του Λυκαβηττού, το οποίο φιλοξενεί μεγάλες εκδηλώσεις κατά τη διάρκεια του Φεστιβάλ Αθηνών και περιστασιακά εκδηλώσεις μουσικής τζαζ και χορού το καλοκαίρι.

Το θέατρο του Διονύσου βρίσκεται στη νότια πλαγιά της Ακρόπολης, περίπου τριάντα μέτρα από το σταθμό του μετρό. Είναι το παλιότερο θέατρο της αρχαιότητας, χτισμένο τον 6^ο π.Χ. αιώνα, κατά τη διάρκεια της τυραννίας του Πεισίστρατου, προς τιμήν του θεού Διονύσου. Στο τέλος του ίδιου αιώνα τελούνταν εκεί οι διονυσιακές γιορτές με μουσικές και θεατρικές παραστάσεις. Αυτό το θέατρο είναι, επίσης, ένα από τα πιο φημισμένα της αρχαιότητας, διότι σ' αυτό παίχτηκαν κατά τον 5^ο π.Χ. αιώνα όλα τα αριστουργήματα του κλασικού ρεπερτορίου - του Αισχύλου, του Σοφοκλή, του Ευριπίδη και του Αριστοφάνη.

Η Ακρόπολη, το καμάρι και το έμβλημα της Ελλάδας διεθνώς, βρίσκεται στο πιο υψηλό σημείο της Αθήνας. Αποτελείται από ένα φυσικό φρούριο με οχυρώσεις και είναι στολισμένη με ναούς από τους οποίους οι πιο φημισμένοι είναι: **ο Παρθενώνας, ο ναός της Αθηνάς Νίκης και το Ερέχθειο**, και οι τρεις αφιερωμένοι στη θεά Αθηνά.

Ο Παρθενώνας, το αριστούργημα της ελληνικής αρχιτεκτονικής, σχεδιάστηκε από τους αρχιτέκτονες Ικτίνο και Καλλικράτη και τα γλυπτά του φιλοτέχνησε ο γλύπτης Φειδίας. Η κατασκευή του άρχισε το 447 π.Χ. και ολοκληρώθηκε το 432 π.Χ., ενώ η διακόσμησή του ολοκληρώθηκε 6 χρόνια αργότερα. Είναι ένα από τα πιο σπουδαία μνημεία της εποχής. Ο ναός είναι δωρικού ρυθμού κατασκευασμένος από πεντελικό μάρμαρο.

Ο ναός της Αθηνάς Νίκης: μέσα σ' ένα μικρό τμήμα αυτού του ναού λάτρευαν την Αθηνά. Η κατασκευή του άρχισε το 490-480 π.Χ. και ολοκληρώθηκε το 448, πάνω σε σχέδια του Καλλικράτη.

Το Ερέχθειο χτίστηκε το 421 π.Χ. Ο αρχιτέκτονας του είναι άγνωστος, αλλά εικάζεται ότι είναι ο Μνησικλής. Φημίζεται για την πρόστασή του, την οροφή της οποίας συγκρατούν έξι όμορφες νέες κοπέλες, **οι Καρυάτιδες**, που έχουν τοποθετηθεί στη θέση κιόνων. Αυτές οι Καρυάτιδες, ή Κόρες, έχουν αντικατασταθεί από ομοιώματα, ενώ από τις πρωτότυπες πέντε φυλάσσονται στο Μουσείο της Ακρόπολης και μια στο Βρετανικό μουσείο.

Ο λόφος της Πνύκας βρίσκεται ανάμεσα στο λόφο των Νυμφών και το λόφο των Μουσών. Η χρήση του λόφου της Πνύκας άρχισε την κλασική εποχή, εκεί γίνονταν οι συγκεντρώσεις της Εκκλησίας του Δήμου. Οι μεγάλοι λόγιοι του 5^{ου} αιώνα π.Χ. εκφωνούσαν τους λόγους τους από το βήμα των ομιλητών. Σήμερα μπορούμε ακόμα να δούμε εκεί τα ερείπια του βήματος.

Ο Άρειος Πάγος ή **βράχος του Άρη** είναι ένας βραχώδης λόφος του 7ου αιώνα π.Χ. και βρίσκεται στα Β.Δ. της Ακρόπολης. Ο λόφος του Αρείου Πάγου λειτούργησε ως δικαστήριο, αλλά χρησίμευε και για άλλες διοικητικές εργασίες. Τον 5^ο αιώνα π.Χ. η λειτουργία του περιορίστηκε στην εκδίκαση των φόνων. Στην κορυφή του λόφου βρίσκονταν οι λίθοι όπου στέκονταν ο κατηγορούμενος και ο κατηγορός, γνωστοί με τα ονόματα “λίθος της Ύβρεως” και “λίθος της Αναιδεΐας” αντίστοιχα.

Η Αρχαία Αγορά. Στην αρχαία Ελλάδα η αγορά ήταν το πολιτικό και διοικητικό κέντρο της πόλης, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένες οι κοινωνικές, οι εμπορικές και οι θρησκευτικές δραστηριότητες. Η Αρχαία Αγορά χρονολογείται από την αρχή του 6^{ου} αιώνα π.Χ., αλλά την οριστική της μορφή την πήρε από το 2^ο αιώνα π.Χ.

Το Θησείο είναι ένας αρχαίος ναός, αφιερωμένος στον Ολύμπιο θεό της μεταλλουργίας, τον Ήφαιστο. Εκεί σύχναζαν τεχνίτες μεταλλουργοί. Για μεγάλο χρονικό διάστημα θεωρείτο ότι ο ναός ήταν αφιερωμένος στο Θησέα, εξαιτίας του εξωτερικού διαζώματος, όπου απεικονίζονταν τα κατορθώματά του. Έτσι εξηγείται γιατί η γύρω συνοικία ονομάζεται ακόμη και σήμερα Θησείο. Αυτός ο μεγαλοπρεπής δωρικός ναός (που χρονολογείται από το 449-444 π.Χ.) είναι ένας από τους καλύτερα διατηρημένους ναούς της αρχαίας Ελλάδας.

Το Παναθηναϊκό στάδιο μοιάζει φωλιασμένο στην πλαγιά του λόφου του Αρδηττού, προς τα Β.Α. του. Κατασκευάστηκε το 330 π.Χ. αρχικά για τα Παναθήναια και προσαρμόστηκε από τους Ρωμαίους για τα θεάματά τους. Ανακαινίστηκε με τη γενναιόδωρη προσφορά του Ηρώδη του Αττικού. Τη Βυζαντινή εποχή και το Μεσαίωνα τα εξήντα χιλιάδες μαρμάρινα καθίσματα ξηλώθηκαν συστηματικά, για να χρησιμοποιηθούν εκ νέου για τις καινούριες κατασκευές. Το 1895 το στάδιο βρήκε τη σημερινή του μορφή, χάρη στη δωρεά του Γεωργίου Αβέρωφ. Τον επόμενο χρόνο, 1896, φιλοξενήθηκαν εκεί οι πρώτοι σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες. Ο στίβος του, που έχει μήκος 204μ. και πλάτος 33μ., έχει διατηρήσει το αρχικό του σχήμα.

Η Ακαδημία Πλάτωνος : το 387 π.Χ. ο Έλληνας φιλόσοφος Πλάτων ίδρυσε στην Αθήνα την Ακαδημία του, την πρώτη γνήσια φιλοσοφική σχολή, καθιερώνοντας έτσι την Αθήνα ως την αδιαμφισβήτητη πρωτεύουσα της φιλοσοφίας. Βρίσκεται κοντά στο ιερό δάσος του ήρωα Ακάδημου (στον Κολωνό), στον οποίο οφείλει το όνομά της. Η Ακαδημία λειτουργούσε αδιάκοπα μέχρι το 529, οπότε έκλεισε από τον βυζαντινό αυτοκράτορα Ιουστινιανό. Σήμερα δε σώζονται παρά μόνο κάποια ερείπια.

Το Μνημείο του Λυσικράτη βρίσκεται στην οδό Τριπόδων. Είναι ο μοναδικός που διατηρείται ακόμη από τους χορηγικούς τρίποδες που στόλιζαν την οδό Τριπόδων, δρόμος ο οποίος ένωνε το θέατρο του Διονύσου με την Αγορά και οφείλει το όνομά του στα μνημεία αυτά. Το οικοδόμημα αυτό, γνωστό επίσης με το όνομα “φανάρι του Διογένους”, ανεγέρθηκε το 334 π.Χ.

Η Στοά του Αττάλου, που βρίσκεται στην ανατολική πλευρά της Αρχαίας Αγοράς, ήταν ένα πολυτελές και μεγαλοπρεπές περιστύλιο οικοδόμημα, κατασκευασμένο το 2ο αιώνα π.Χ. από τον Άτταλο Β΄, βασιλιά της Περγάμου. Αποτελούνταν από δυο ορόφους με κολόνες ιωνικού ρυθμού, με εξαίρεση της εξωτερικής κολόνες του ισογείου που ήταν δωρικού ρυθμού. Είχε εμπορικό χαρακτήρα και περιλάμβανε μια σειρά από καταστήματα. Ανακατασκευάστηκε το 1956 από την Αμερικανική Σχολή και σήμερα είναι αρχαιολογικό μουσείο. Στις 17 Απριλίου 2003, στη στοά του Αττάλου πραγματοποιήθηκε η σύνοδος των προέδρων και πρωθυπουργών των 25 χωρών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου ψηφίστηκε η επίσημη ένταξη 10 νέων χωρών.

Η Ρωμαϊκή Αγορά, που βρίσκεται στη βόρεια πλευρά της Ακρόπολης και ανατολικά της Αρχαίας Αγοράς, χρησιμοποιούνταν κατά τη ρωμαϊκή εποχή για τις εμπορικές δραστηριότητες της πόλης. Αποτελούνταν από ένα μεγάλο τετράπλευρο, το οποίο περιστοιχιζόταν από ένα περιστύλιο με εκατό κίονες ιωνικού ρυθμού. Η κατασκευή της χρονολογείται τον 1ο αιώνα π.Χ.

Η Βιβλιοθήκη του Αδριανού, όπως την περιγράφει ο Πausανίας με θαυμασμό, ήταν ένα τεράστιο ορθογώνιο οικοδόμημα (122x82μ.), περιστοιχισμένο από ένα περιστύλιο με εκατό κίονες. Είναι ένα από τα πιο σημαντικά έργα του προγράμματος εξωραϊσμού της Αθήνας που επιχειρήθηκε το 2ο αιώνα.

Η συνοικία των Αέρηδων, που βλέπει προς τα παλιά σπίτια της Πλάκας, βρίσκεται σε κοντινή απόσταση από τη Ρωμαϊκή Αγορά, πάνω από την πλατεία Μοναστηρακίου. Οφείλει το όνομά της στον Πύργο των Ανέμων, που αποκαλείται επίσης Ωρολόγιο του Ανδρόνικου Κυρρήστου, του Σύριου, ο οποίος το πρόσφερε στους Αθηναίους εμπόρους τον 1ο αιώνα π.Χ. Κάθε πλευρά αυτού του πύργου, προσανατολισμένη σε κάθε ένα από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, είναι στολισμένη με μια ανάγλυφη φιγούρα που συμβολίζει τον αντίστοιχο άνεμο και έχει ηλιακή πλάκα στην κορυφή. Αυτή η πολύπλοκη κατασκευή διέθετε ένα μηχανισμό που επέτρεπε τη ρύθμιση της ροής του νερού μέσα στον πύργο, δείχνοντας με αυτόν τον τρόπο τις ώρες.

Η Πύλη ή Αψίδα του Αδριανού: οι Αθηναίοι - που λάτρευαν τον Αδριανό σα θεό, επειδή έκανε πολλά έργα στην πόλη τους, από τα οποία τα πιο σημαντικά είναι η Βιβλιοθήκη του Αδριανού, το Υδραγωγείο του Αδριανού και ο ναός του Ολυμπίου Διός - ανήγειραν προς τιμή του μια αψίδα θριάμβου, για να τον υποδεχτούν στα εγκαίνια του Ναού του Ολυμπίου Διός.

Ο Ναός του Ολυμπίου Διός ήταν ένας από τους πιο μεγάλους ναούς της Αρχαιότητας. Σήμερα είναι γνωστός με το όνομα "στύλοι του Ολυμπίου Διός". Η κατασκευή του άρχισε την εποχή του τυράννου Πεισίστρατου το 530 π.Χ. και ολοκληρώθηκε εφτακόσια χρόνια αργότερα, το 132 μ.Χ., χάρη στον αυτοκράτορα Αδριανό. Το οικοδόμημα με τους 104 κίονες ήταν ορθογώνιο, διαστάσεων 107,75μ. μήκος και 41,1μ. πλάτος. Επιβλητικός και μεγαλοπρεπής στην εποχή του, δε διατηρεί παρά δεκαπέντε κίονες ανέπαφους σήμερα.

Το επιτάφιο μνημείο του Φιλοπάππου βρίσκεται στη Ν.Α. πλευρά της Ακρόπολης, στην κορυφή του λόφου των Μουσών ο οποίος ονομάζεται και λόφος του Φιλοπάππου. Κατασκευάστηκε το 114-116 μ.Χ. προς τιμήν του Ρωμαίου Γάιου Αντίοχου Φιλοπάππου. Το μνημείο που αποτελείται από μια μεγάλη στήλη περιείχε το λείψανο του Φιλοπάππου, πρίγκιπα συριακής καταγωγής, Ρωμαίου ύπατου, πολίτη και ευεργέτη της πόλης των Αθηνών. Η εκπληκτική κοίλη πρόσοψή του, ύψους 10 μέτρων, προστάτευε ένα νεκρικό δωμάτιο που περιείχε τη σαρκοφάγο. Τα βράδια του καλοκαιριού στην τοποθεσία αυτή φιλοξενείται το θέαμα "Ηχος και Φως".

Το Ωδείο του Ηρώδη του Αττικού, βρίσκεται στη νότια πλαγιά της Ακρόπολης στο δυτικό άκρο της στοάς του Ευμένη. Χτίστηκε από τον πλούσιο Ρωμαίο διοικητή Ηρώδη Αττικό, για να τιμήσει τη μνήμη της συζύγου του Ρηγίλλης, που πέθανε το 160 μ.Χ. Ήταν ένα σκεπαστό οικοδόμημα που παρουσίαζε και εξακολουθεί να παρουσιάζει καλλιτεχνικές εκδηλώσεις. Η ομορφιά του περιβάλλοντος χώρου, η εντυπωσιακή θέα από ψηλά και η εξαιρετική ακουστική συμβάλλουν στην ευχάριστη παρακολούθηση μιας παράστασης μέσα στο Ωδείο του Ηρώδη του Αττικού.

Η Καπνικαρέα επισκευάστηκε απ' το Πανεπιστήμιο, στο οποίο ανήκει, και είναι η πιο καλά διατηρημένη εκκλησία της πόλης. Κατασκευάστηκε τον 11^ο αιώνα και αφιερώθηκε στα Εισόδια της Θεοτόκου. Διακρίνεται στο βάθος της οδού Ερμού. Μετά από τα ψώνια σας στα κομψά μαγαζιά που πουλούν ρούχα και παπούτσια ποιότητας κοντά στο Σύνταγμα, μπορείτε να εξοικονομήσετε χρόνο για να σταματήσετε στην Καπνικαρέα. Θα θαυμάσετε την ωραία ένωση των πλίνθων της, που είναι τοποθετημένοι με τη μορφή βοστρύχων, και τις δυο κομψές μαρμάρινες κολόνες της. Εάν το επιθυμείτε, μετά από μια σύντομη στάση, μπορείτε να συνεχίσετε τα ψώνια σας, έχοντας υπόψη ότι γύρω απ' αυτή τη μικρή εκκλησία οι τιμές είναι χαμηλότερες όπως, επίσης, και η ποιότητα.

Ο Άγιος Ελευθέριος, του οποίου το όμορφο παρεκκλήσι είναι αφιερωμένο στην Παναγία τη Γοργοεπήκοο (= η Παναγία η Παρθένος, που είναι πρόθυμη να υπακούσει), είναι άλλος ένας θησαυρός της βυζαντινής τέχνης. Όμως το ύψος της εξουδετερώνεται και μοιάζει να χάνεται μπροστά στη γιγάντια γειτονική της Μητρόπολη των Αθηνών. Η μικρή μητρόπολη, όπως ονομάζουν ακόμη τον Άγιο Ελευθέριο, είναι ολόκληρη κατασκευασμένη από πεντελικό μάρμαρο. Όπως η εκκλησία της Καπνικαρέας, είναι και αυτή σταυροειδής με τρούλο. Το 17^ο αιώνα περιελάμβανε την κατοικία του Μητροπολίτη της Αθήνας. Το 1841 χρησιμοποιήθηκε ως δημόσια βιβλιοθήκη. Χάρη στα βυζαντινά γλυπτά της, αυτή η μικρή μητρόπολη διακρίνεται για την κομψότητά της.

Η εκκλησία των Αγίων Θεόδωρων, σύγχρονη της Καπνικαρέας, βρίσκεται πίσω από την Πλατεία Κλαυθμώνος (=των δακρύων και των θρήνων). Φαίνεται τοποθετημένη σαν από θαύμα κάτω από τη σκιά των μεγάλων δέντρων με την παχιά πρασινάδα. Ξαναχτίστηκε τον 11^ο αιώνα πάνω στα θεμέλια ενός ιερού του 9ου αιώνα. Στους εξωτερικούς της τοίχους παρουσιάζει εκπληκτικά μοτίβα αραβικής έμπνευσης.

Η Ακαδημία (1859-1887): κατασκευαστής της είναι ο Θεόφιλος Χάνσεν, ο νεότερος αδελφός. Είναι αντίγραφο της Βουλής της Βιέννης φτιαγμένο από μάρμαρο. Στην πρόσοψη του κτιρίου υπάρχουν δύο ψηλές κολόνες πουφέρουν τα αγάλματα του Απόλλωνα και της Αθηνάς, έργα του Λεωνίδα Δρόση, ενώ τα αγάλματα του Σωκράτη και του Πλάτωνα, που είναι καθιστοί μπροστά στο κτίριο, είναι έργα του ιταλού γλύπτη Pirkareli.

Το Πανεπιστήμιο (1839-1864): με το χαριτωμένο σιντριβάνι του και την κυκλική σκάλα, είναι έργο του πρωτότοκου αδελφού Χάνσεν και του αρχιτέκτονα Χανς Κρίστιαν. Πίσω από τις κολόνες υπάρχουν χρωματιστές τοιχογραφίες που αναπαριστούν κλασικά θέματα.

Η Εθνική Βιβλιοθήκη (1839-1902): με τις δωρικές κολόνες, είναι έργο του Θεόφιλου Χάνσεν. Περιέχει βιβλία σε όλες τις γλώσσες.

Η Βουλή δεσπόζει στη μεγαλύτερη πλατεία της Αθήνας, την πλατεία Συντάγματος. Είναι ένα πολύ μεγάλο οικοδόμημα κίτρινου χρώματος χτισμένο αρχικά για να εξυπηρετήσει τη διαμονή του βασιλιά Όθωνα. Ο αρχιτέκτονας του, ο Goethner, ετοίμασε τα σχέδια σεβόμενος την αρχαιολογική κληρονομιά της Αθήνας. Ο θεμέλιος λίθος του βασιλικού παλατιού τοποθετήθηκε στις 25 Ιανουαρίου / 6 Φεβρουαρίου 1836. Μετατράπηκε σε Βουλή το 1935. Σήμερα το παλαιό βασιλικό παλάτι στεγάζει το Εθνικό Κοινοβούλιο, τα γραφεία του Προέδρου και των Αντιπροέδρων της Βουλής, τις αίθουσες των κομμάτων, τα γραφεία του Πρωθυπουργού και των άλλων υπηρεσιών της Βουλής. Το κτίριο της Βουλής κοσμεί την πόλη της Αθήνας και αποτελεί ένα σημαντικό μνημείο της ιστορίας της χώρας μας.

Το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη. Μπροστά από τη Βουλή βρίσκεται το μνημείο του άγνωστου στρατιώτη, έργο των καλλιτεχνών Κ. Δημητριάδη και Ροκ. Αριστερά και δεξιά από το μνημείο είναι χαραγμένες δυο φράσεις από τον Επιτάφιο του Περικλή: "Μια κλίνη κενή φέρεται εστρωμένη των αφανών" και "Ανδρών επιφανών πάσα γη τάφος". Οι τσολιάδες, ή αλλιώς εύζωνοι (=στρατιώτες με όμορφη ζώνη) κάνουν βάρδια μπροστά στο μνημείο. Αυτή η τιμητική φρουρά αλλάζει ανά ώρα.

Το Ζάππειο είναι ένα μεγαλοπρεπές εκθεσιακό μέγαρο ημικυκλικού σχήματος και νεοκλασικού ρυθμού, που ανεγέρθηκε το 1887, χάρη στη χρηματοδότηση των εξαδέλφων Ζάππα. Προσχεδιάστηκε από το γάλλο αρχιτέκτονα Boulange. Το πάρκο του Ζαππείου εκτείνεται ανάμεσα στον Εθνικό Κήπο και το Ναό του Διός. Το μέγαρο και οι μεγάλες αλέες του χρησιμοποιούνται για εκθέσεις βιβλίων, ειδών camping και επίπλων. Μέσα στο μέγαρο βρίσκονται οι αίθουσες του πρώτου ραδιοφωνικού σταθμού των Αθηνών.

Το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο της Αθήνας είναι το πιο σημαντικό αρχαιολογικό μουσείο της Ελλάδας και ένα από τα πιο πλούσια μουσεία του κόσμου στον τομέα της αρχαίας τέχνης. Στις συλλογές του εκπροσωπούνται όλοι οι πολιτισμοί που άνθισαν στην Ελλάδα από την προϊστορική εποχή μέχρι το τέλος της Ρωμαϊκής κυριαρχίας. Η οικοδόμηση του μουσείου άρχισε το 1866 και ολοκληρώθηκε το 1889. Το οικοδόμημα ανεγέρθηκε σε μεγάλο οικόπεδο που δώρισε η Ελένη Τσοίτσα και η ανέγερσή του χρηματοδοτήθηκε από τους Δημήτριο και Νικόλαο Βερναδάκη, την Αρχαιολογική Εταιρεία και το Ελληνικό κράτος.

Το Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης δημιουργήθηκε το 1986 από το ίδρυμα Νικολάου Π. Γουλανδρή. Είναι αφιερωμένο στον πολιτισμό του Αιγαίου και ειδικότερα των προϊστορικών Κυκλάδων. Ο επισκέπτης μπορεί να δει πάνω από 350 αντικείμενα φτιαγμένα από πυλό, μάρμαρο ή μέταλλο. Το ειδώλια, που είναι ανθρώπινες φιγούρες, μικρές ή μεγάλες, έχουν απλή μορφή, καθαρή γραμμή και αυστηρό ρυθμό. Αποτελούν ένα σπάνιο φαινόμενο, αν όχι μοναδικό, της προϊστορικής τέχνης.

Η συνοικία της Πλάκας, η πιο παλιά συνοικία της πρωτεύουσας, υπήρξε πάντα η καρδιά της Αθήνας. Χωρισμένη σε τρεις τομείς, τα Αναφιώτικα, την Άνω Πλάκα και την Κάτω Πλάκα, αποτελεί μια ξεχωριστή περιοχή, 100% Ελληνική.

Τα Αναφιώτικα, το πιο ψηλό σημείο της Πλάκας, που βρίσκεται στη Β.Α. πλαγιά της Ακρόπολης, είναι ένα αυθεντικό χωριό του 19ου αιώνα με άσπρα σπίτια και ελικοειδή δρομάκια. Η συνοικία χτίστηκε από τους κατοίκους του Κυκλαδικού νησιού Ανάφη, που κατέφυγαν στην Αθήνα στα πρώτα χρόνια της Ελληνικής Επανάστασης.

Η πλατεία Μοναστηρακίου είναι μια μικρή κυκλική πλατεία στην οποία καταλήγουν επτά εμπορικοί δρόμοι με πολύ κίνηση. Το όνομά της προέρχεται από το “μικρό μοναστήρι” της Παντάνασσας, ή Εκκλησία της κοίμησης της Θεοτόκου. Η κατάληξη *-ακι* είναι υποκοριστικό. Η πλατεία Μοναστηρακίου, η καρδιά της παλιάς τουρκικής συνοικίας, εκτείνονταν κατά την Οθωμανική περίοδο μέχρι τη Ρωμαϊκή Αγορά και διατηρεί ακόμη και σήμερα τον παλιό της χαρακτήρα. Μέσα στον πυκνό λαβύρινθο των μικρών δρόμων, τα “παλιατζίδικα” καταλαμβάνουν ολόκληρο το χώρο που ορίζεται από τις οδούς Αδριανού και Ερμού. Μπορούμε να βρούμε εκεί αυθεντικά κοσμήματα, καθώς και ενδύματα, υποδήματα και αξεσουάρ της μόδας.

Ο Εθνικός κήπος, έργο της βασίλισσας Αμαλίας, δημιουργήθηκε το 1833 κοντά στα βασιλικά ανάκτορα με το όνομα “Βασιλικός Κήπος”. Ο Γάλλος Bareaud προσκλήθηκε για να φτιάξει τα σχέδια. Ο τρόπος με τον οποίο έκανε την κατανομή των χιλιάδων φυτών και δέντρων έδωσε στον κήπο μια όψη γαλλικού τοπίου. Από το 1862-1863, ο βασιλιάς Γεώργιος Α' δημιούργησε εκεί ένα μικρό ζωολογικό κήπο, τον οποίο επισκεπτόμαστε ακόμα και σήμερα. Στις μέρες μας ο κήπος είναι μια όαση πρασινάδας και δροσιάς.

Επιμέλεια για την ελληνική γλώσσα : Λίλιαν Νιτσοπούλου

Carte d'Athènes central

